

Dette er utdrag fra en norsk bok om

MILAREPA- en "historisk stor yogi" fra Tibet

<https://www.google.com/search?q=milarepa&ie=utf-8>

utgitt på arneberg forlag 2015- en bok på 415sider! Isbn 978-82-8220-096-7

MILAREPA BLE FØDT I ÅR 1052. Familien var av slekten Mila, en respektert og velholden handelsfamilie som bodde i en liten landsby i Tibet. Faren er på handelsreise når han får beskjed om at han har fått en sønn, og med denne gode nyheten gir han gutten navnet Thøpa Ga, Glad Nyhet. Milarepa er navnet han får senere, når han som kontemplativ kun lever med et enkelt klede på kroppen. Milarepa kan oversettes med «den fillekleddede Mila». Når han er syv år dør faren. Milarepa er arving, men inntil han blir voksen (15 år) skal hans onkel og tante ivareta arven i tråd med farens testamente. Onkelen og tanten misbruker imidlertid tilliten, og gjør Milarepa, samt hans mor og søster, til eiendomsløse tjenere. Når Milarepa fyller femten år holder moren en fest for å markere Milarepas rettmessige overtakelse av arven. Men onkelen og tanten motsetter seg testamentet, påberoper seg eierskap over hele arven, og gir ingenting tilbake.

Fylt av hevntanker sender moren Milarepa for å lære sort magi. Hun ønsker å kaste forbannelse over onkelens og tantens familie «inntil niende generasjon».* Lydig drar Milarepa til en kjent lærer som underviser ham i den sorte magiens kunster. Ved hjelp av sort magi)* sender Milarepa død og fordervelse over onkelens og tantens familier. Onkelen og tanten overlever, men trettifem mennesker dør da huset raser sammen som følge av magien.

) de østlige religioner har innsikt i bruk av de destruktive astrale krefter OGSÅ til dette formål, dvs sort magi. Man kan innlede "samarbeide" med så vel mørke som lyse åndelige/astral-krefter, men alt har sin pris: dvs den sorte magi, som alltid slår tilbake på den som er opphavet. Slik de hvite magi, (uselvvisk bønn) også gjør det, men da ikke med ubehagelige virkninger for opphavet. Vil man lese mer om dette kan man lese (eller høre på-) **boken om Ahrinziman – tatt ned via Anita Silvani**, og denne i boken forteller han om sin oppvekst og innvielse i å bruke de mørke krefter, men han klarte å overvinne disse mørke kreftene, og i boken til **Franchezzo; en vandrer i de åndelige verdener**, som ble tatt ned for over 100år siden, fremgår det han senere kun arbeidet i lysets tjeneste på andre siden. Rø-anm.)*

Morens gledesutbrudd over tragedien skaper harme hos landsbybeboerne. De planlegger å først ta livet av Milarepa, og så moren. Hun blir imidlertid advart, og formulerer et brev til landsbybeboerne som om det er fra Milarepa, med en trussel om haglstormer som vil ødelegge avlingene deres. Hun sender også penger og brev til Milarepa hvor hun ber ham lære magien med å samle haglstormer. Det ender med at han ødelegger hele landsbyens avlinger. Landsbybeboerne begynner å jakte på ham, men uten hell.

Som følge av sine gjerninger får Milarepa samvittighetskval. En indre uro gjør ham hvileløs, og trangen til å følge en indre vei begynner å ta form. Samtidig opplever hans lærer en plutselig død i sin omgangskrets, samtidig som han selv begynner å bli gammel. Han får en forståelse av alle tings forgjengelighet. Dette setter et støkk i ham, og han skjønner at han må legge magien bak seg og vende seg mot et virkelig indre liv. Han påpeker overfor sin elev at de begge har levd i stor usannhet med sine gjerninger, og anbefaler Milarepa også å vie seg til den buddhistiske læren. Han sender Milarepa til mesteren Rongtøn, men etter en tid uten resultater sendes han videre til mesteren Marpa. Når Milarepa hører Marpas navn for første gang blir han fylt av en hellig glede, og han vet at han må oppsøke Marpa. Marpa og hans

kone Dagmema har spesielle drømmer som indikerer at det skal komme noen på besøk.

Milarepa blir satt på en rekke prøvelser under Marpa, den ene hardere enn den forrige, før han i det hele tatt å blir akseptert som elev. Marpa gir ham tilnavnet Store Trollmann, som en konstant påminnelse om hans fortid med sort magi. Prøvelsene består i hovedsak av å bygge tårn, mye fysisk arbeid med bæring av stein. Psykisk er det frustrerende fordi Marpa tilsynelatende ser ut til å endre planer hele tiden. Han lover Milarepa at bare han fullfører arbeidet skal han få motta meditasjonsveiledning. Når tårnet Milarepa bygger nesten er ferdig får han beskjed om å rive det igjen fordi Marpa vil ha tårnet på et annet sted.

Ved en anledning fremstår Marpa som beruset, og dagen etter endrer han gårtdagens avgjørelse med begrunnelsen om at han da ikke var ved sine fulle fem. Milarepa får store sår på ryggen etter all steinbæringen og lider vondt. Dagmema har medlidenhet med eleven, og prøver å hjelpe den lidende med å be Marpa gi ham veiledning. Men Marpa styrer med hard hånd. I desperasjon gir Dagmema Milarepa et smykke av turkis han kan gi som offergave når Marpa skal gi undervisning til flere andre elever. Men Marpa gjenkjenner smykket som sitt eget, og kaster Milarepa ut av tempelet, uten undervisning. *De fysiske og psykiske prøvelsene fortsetter.* Til slutt blir Dagmema enig med Milarepa om at han skal dra sin vei og oppsøke en annen mester. Når Marpa får vite at Milarepa har reist blir han dypt fortvilet over at «hans skjebnebestemte elev» har dratt sin vei. I sitt stille sinn har Marpa hele tiden vært dypt rørt over sin elev, og hans uslitelige vilje og hengivenhet. *Han vet hva Milarepa må gjennom for å rense sitt indre for styrende mønstre og indre uro,* og med det forberede grunnen for virkelig meditasjon. Nå er det som om eleven har gitt opp.

Veiledningen og meditasjonen hos den nye mesteren gir ingen resultater. Milarepa skjønner at han må tilbake til Marpa. Marpa vil imidlertid ikke treffe ham. Milarepa er til slutt på selvmordets rand. Men da gir Marpa han innvielse og veiledning, og han forklarer sin fremgangsmåte: «Hvis min sønn i ånden hadde stått igjennom de ni prøvelsene, uten å miste motet, ville han ha virkeliggjort oppvåkning, uten at noe uklarhet blir igjen. Dermed ville det ikke være noe grunnlag for gjentagelsen av det styrende mønsteret. Dette skjedde ikke, noe også Dagmema bidro til. Konsekvensen er at en subtil hindring av uvitenhetens slør vil følge ham. På en annen side er de grove hindringene av usannhet tilintetgjort som følge av åtte prøvelser han har gjennomgått, og som følge av alle de gangene han har gitt avkall på seg selv som viktig. Derfor vil jeg, en gammel mann, nå gi deg veiledning som er lik mitt eget hjerte.»

Milarepa tilbringer noen år i intens meditasjon under Marpas veiledning. Han lukker seg inne i en hule, og får servert mat. Både Marpa og Milarepa bruker drømmer som tegn på hvordan det går med meditasjonen. Et par år senere drømmer Milarepa om sin mor, og får en sterk trang til å oppsøke henne. Han får tillatelse av Marpa til å dra. Marpa mener Milarepa nå kan meditere på egenhånd uten at meditasjonen vil komme på avveie, og ber ham fortsette meditasjonen etter at han har sett sin mor. Etter noen siste veiledninger før han drar har Milarepa en visjon hvor han ser sin mester som en manifestasjon av Våkenhet. Det blir en følelsesladet avskjed. Mesteren og hans elev møtes ikke igjen i dette livet.

Hjemme i sin gamle landsby finner han sin mors skjelett i deres gamle hus som er delvis i ruiner. Han gir henne en verdig begravelse, og hendelsen gjør ham sterkt beveget. Samtidig får han en dypere forståelse av livets forgjengelighet, og en enda sterkere indre bestemmelse om å vie sitt liv til indre fordypning i fjellene. Han gir seg ut for å være en fremmed, og får vite at hans søster i dyp fortvilelse har lagt ut på vandring. Selv drar han videre for å meditere i fjellene. Etter en tid med meditasjon går han tom for mat. Han går for å be om almisser fra

nærliggende bosettinger. Her treffer han sin ondsinnede tante fra gamle dager. Tanten gyver løs på ham, som er utmattet av sult.

Men hun gir ham til slutt litt å spise når han bedyrer at han er blitt en kontemplativ, hvis eneste ønske er «å leve tro mot min mesters veiledning». Han støter også på onkelen, som sammen med flere andre jager ham av sted med steinkasting. Truet på livet blir Milarepa igjen fristet til å bruke sort magi, men avstår fra fristelsen.

Senere oppsøker tante ham i hulen hvor han mediterer. Hun tilbyr seg å komme med mat til ham, hvis hun kan bruke den lille jordlappen som hans mor hadde til rådighet mens hun levde. Senere kommer hun tilbake og sier hun ikke kan fortsette å komme med mat. Hennes naboer truer henne hvis hun fortsetter med å hjelpe ham. Milarepa skjønner at hun prøver å lure til seg jordlappen, og han gir henne hele jordlappen og deres gamle hus for en større mengde mat og noen klær. Slik er han kvitt både huset og jordlappen, noe han kjenner som en befrielse.

Etter dette drar Milarepa ut i ødemarken lenger vekk fra folk for å meditere. Han bestemmer seg for å ikke la seg distrahere fra meditasjonen ved å oppsøke folk for å få mat. Han vil heller dø enn å forlate hulen. Gjennom ulike visjoner får han veiledning om hvordan han skal meditere, samt gjøre fysiske og energetiske øvelser for at meditasjonen skal gå dypere. Da maten tar slutt, begynner han å koke brennesle som eneste kilde til næring.

Etter flere år med meditasjon er han tynn som et skjelett og grønn i huden av brenneslen. Han ikler seg en melsekk for å holde varmen. Jegere på jakt går iblant forbi, og tror først det er et spøkelse de ser. Noen av dem gir imidlertid Milarepa kjøtt å spise. Dette gjør noe med energiene i kroppen. Han får en mer våken konsentrasjon og Tilstedeværelse, noe som gjør at det skjer en videre fordypning i meditasjonen. Han skjønner at kroppen trenger en viss vitalitet for at meditasjonen skal være effektiv, og at ekstrem askese ikke er løsningen. Senere får Milarepas søster Peta høre om Milarepa fra noen av jegerne, og hun hjelper ham fra da av med livets opphold.

Men mer mat i kroppen gir også Milarepa en indre uro som forstyrrer meditasjonen. Styrende mønstre som har vært lagt på hold kommer igjen til overflaten. Han føler han er kommet til et punkt hvor han trenger veiledning. Da bryter han forseglingen på en skriftrull med veiledning som han fikk av Marpa da de tok farvel. Veiledningen handler om fysiske og energetiske øvelser, samt forklaringer om bevissthets natur. Til nå har Milarepa samlet energiene i kropp og sinn slik at han har utviklet en ensrettet konsentrasjon. Med veiledningen han nå får begynner energien som er samlet i navleområdet å reise seg i den midtre energibanen som går gjennom kroppen. Dette baner veien for oppløsningen av dypere blokkeringer, og åpner opp for bevissthetstilstander av ren tilstedeværelse fri for forestillinger'. Dette åpner også opp for ulike psykiske evner, blant annet å gjøre bevisste reiser i drømmer og det å kunne fly gjennom luften. Men dette er evner som ikke har noen betydning hva Veien angår, og Milarepa fortsetter flere år i meditasjon for å fullbyrde Veien. Han tilbringer til sammen tolv år i tilbaketrukket indre fordypning i fjellene.

Senere i livet lever Milarepa som omstreifer, samtidig som han i perioder mediterer i fjellene. Han tiltrekker seg raskt mennesker som både blir utfordret i sine styrende mønstre og samtidig dypt rørt av det han for midler om livet. Gjennom et langt liv gir Milarepa mye veiledning til mennesker fra fjern og nær.

En dag prøver en rik lærer å ydmyke Milarepa ved å vise at Milarepa ikke kan noe om filosofi, men Milarepa går seirende ut av debatten. Frustrert og ydmyket sender læreren en av

sine kvinner til Milarepa med yoghurt blandet med gift. Milarepa skjønner at det er gift. Men han vet også at hans dager snart er talte, og han ønsker at kvinnen skal få sin belønning, så han lover å drikke yoghurten. Når kvinnen får sin betaling fra læreren drikker Milarepa giften, til tross for at kvinnen bryter sammen og bønnfaller ham om å la være. ***I flere dager underviser Milarepa i loven om årsak og virkning, og livets natur.*** Samtidig er det regnbuer å se, musikk høres, og de deiligste dufter fyller luften. Læreren utfordrer Milarepa til å overføre sykdommen sin til ham, men Milarepa sender den i stedet til en dør, som gjør at døren smuldrer til støv. Læreren får imidlertid en liten smakebit, noe som gjør at han angrer det han har gjort og ber om tilgivelse. Kort tid etter dør Milarepa, 84 år gammel.

* * *

MESTEREN OG YOGIEN Milarepa reiste en gang fra Kyang Pen til Yolmo-fjellene, i henhold til sin mesters ord. Her slo han seg ned i tigerhulen i Senge Dzong, som ligger i Singaling-skogene. En dag viste den lokale gudinnen av Yolmo seg i en vakker form for Milarepa. Hun uttrykte dyp respekt, og ble der for å tjene ham mens han hadde en periode med tilbaketrasket fordypning. Da kom det fem unge kvinner på besøk for å få veiledning. En av dem sa, «*Det sies at dette stedet er ideelt for å nyttiggjøre seg frykt, og på den måten gå dypere inn i meditasjon. Mester, er dette tilfelle for deg?*» Milarepa lovpriste stedet med et kvad om hvordan dypere erkjennelse fødes.

Jeg bøyer meg i dyp ærbødighet for mesteren.
Som en følge av oppsamlet positivt potensial
møtte jeg deg.
Nå har jeg kommet til stedet du bad meg dra til.

Et deilig naturpalass av fjell og skog.
Landet hvor fjellhøydene er dekket av
lyng og vakre blomster.
Stedet hvor apene leker seg i vaiende trær.
Stedet med et mangfold av fuglesang.

Mer- men ikke tatt med her- se boken

MILAREPA DRO FRA YOLMO til Tibet slik det var blitt forutsagt. Der oppholdt han seg i en hule i Kotang. Lik en ensom ulv levde han alene, hvilende i hjertets natur, Klar-Lys. Da kom det plutselig en due. Den hadde ørepynt av gull som dinglet frem og tilbake. Den bøyde kroppen og hodet fremover som om den viste Milarepa ærbødighet. Så fløy den i retning Tsang, og satte seg på en stor stein litt lenger borte.

Milarepa forsto dette som en invitasjon, dog ikke av menneskelig art, og gikk hen imot duen. Den satt ved en liten haug med ris og tok riskorn i nebbet som om den gav en offergave. Igjen bøyde den seg ærbødig og gikk rundt Milarepa. Milarepas hjerte jublet av

glede, og han kvad:

Ved å minnes med et hengivent hjerte den barmhjertige Marpa fra Lodrag holder jeg ham i hjertet selv, og vender meg uavbrutt mot ham uten avstand. Ens bevissthet og mesteren smelter sammen, hvilken hellig glede.

Når det blir pekt ut for deg at alts natur er det ufødte Sannhetslegemet
EN DAG, MENS MILAREPA oppholdt seg i Changchub Dzong i Ragma, kom to gjeterer for å treffe ham.

Mester, har du ingen følgesvenn?», spurte den yngre.

Jo», svarte Milarepa.

Hvem er det?»

Jeg har en venn som heter det Våkne Hjertet.»

Hvor er han nå?»

I huset av 'bevissthet som er grunnlaget for alt'.»

'Hvor er huset av 'bevissthet som er grunnlaget for

Alt'?»

I min egen kropp.»

Da sa den eldre gjeteren til den yngre, «Denne læreren kan ikke hjelpe deg, kom la oss gå.»

Men den yngre insisterte, «Mener du at det er denne 'bevissthet som er grunnlaget for alt' som er bevissthet, og at kroppen er bevissthetens hus?»

«Ja»

«I et vanlig hus kan det være ett menneske eller mange. I kroppen, er det én bevissthet eller er det flere? Hvis det er flere, hvordan står de i forhold til hverandre?»

«Undersøk selv om det er én eller flere.»

«Det skal jeg gjøre», sa han, og så gikk de sin vei.

*

Tidlig neste morgen var den yngre gjeteren tilbake og sa, «Mester, i går kveld kom jeg til at jeg må være bevissthet. Ved å undersøke hvordan dette har seg, skjønte jeg at det ikke er mer enn én bevissthet. Denne ene kan ikke tilintetgjøres selv om du prøver. Den kan ikke undertrykkes gjennom forfølgelse. Du kan ikke finne den ved å gripe etter den. Selv om du holder den nede lar den seg ikke undertrykke. Prøver du å legge den vekk, ligger den ikke i ro. Prøver du å sende den vekk, går den ikke noe sted. Prøver du å samle den, lar den seg ikke samle. Når du ser etter den, er den ikke å se. Når du prøver å tenke den, lar den seg ikke kjenne. Venter du at den skal vise seg, kommer det ingenting. Tror du at den ikke eksisterer, oppstår det alltid noe. Det er noe tilstedeværende og levende som vet, uten at jeg helt får tak på dette. Mester, kan du vise meg hvordan det er?»

Milarepa kvad:

Hør her min gjeter.

Ved kun å høre om hvordan den fineste honning smaker
får du ingen erfaring av det, bare et hode fullt av tanker.
Du kjenner ikke smaken, det skjer bare ved hjelp av tungen.

Pa samme måte kan du ikke se 'bevissthet slik den er'
bortsett fra som et glimt hvis den pekes ut av et annet menneske.
Men har søken etter 'bevissthet slik den er' bare i dette ene øyeblikk
av utpeking vil du med nødvendighet gjenkjenne.
Du som passer dyreflokken, ta dette innover deg.

Gjeteren sa, «Mester, forklar meg dette øyeblikk av utpeking, så skal jeg fordype meg i hva dette betyr i kveld, og komme tilbake i morgen tidlig». «Vel» sa Milarepa, «I kveld kan du begynne med å undersøke hva slags farge bevisstheten har, om den er hvit, rød, eller hva. Se videre om bevisstheten har form, om den for eksempel er avlang eller rund. Til slutt, undersøk fra topp til tå, hvor befinner den seg?

*

Neste morgen når solen sto opp kom gjeteren tilbake med dyreflokken sin.

«Lette du etter bevisstheten din i går kveld?», spurte Milarepa.

«Ja», svarte gjeteren.

«Hva kom du frem til?»

«Bevegelse, ren, lysende klar, umulig å identifisere, ingen form eller farge. Med forbindelsen til øynene kommer synet, med forbindelsen til ørene kommer hørsel, med nesene kommer lukt, med tungen smak, og med føttene gange. Alltid bevegelse. Hele denne kroppen er dens tjener. Når kroppen er full av livslyst gjør bevisstheten bruk av den. Men når kroppen ikke lenger tjener sin hensikt, enten den blir gammel eller skades, kaster bevisstheten den vekk slik man kaster noe man har tørket seg bak med. Befrikk for dette åk går bevisstheten videre. Fordi styrende mønstre igjen reiser seg får den ikke være i fred. Utilfredsstillelsen fødes, med dette begrenser den seg selv, og tar form av det vi kaller et levende vesen. **Om natten når vi sover drar bevisstheten av sted, og er fremdeles hardt arbeidende.** Også for min egen del bunner utilfredsstillelsen i det at jeg ilegger denne bevisstheten så stor betydning.»

Milarepa kvad:

Min unge gjeter, hør.

På grensen mellom kropp og Våken Hvile finner du fortolkning, den store synderen, som skaper erfaringen av de ugunstige livsformenes lidelse.

Kjære venn, har du den nødvendige trang til å slippe tak i den evinnelige gjentakelsen, og gå en annen vei mot gunstige livsformer og frihetens sted? Har du denne trangten til å vandre kan jeg veilede deg.

«Veiled meg uansett hva som skjer», ba gjeteren.

«Hva heter du?» ville Milarepa vite.

«Sangye Kyap»

«Hvor gammel er du?» «Seksten»

Milarepa gav ham deretter muntlig overføring i det å uttrykke sin tilhørighet i *buddha*, *dharma* og *sangha*, og forklarte kort om kvalitetene som ligger i dette. Tilslutt sa han «Uttrykk din tilhørighet uten opphør i hele kveld. Mens du gjør det, undersøk samtidig hvem som uttrykker tilhørighet, kroppen eller bevisstheten. Kom så tilbake i morgen tidlig og fortell hva du har kommet frem til.»

Morgenen etter kom gjeteren, «Mester, i går kveld da jeg undersøkte om det er kroppen eller bevisstheten som uttrykker tilhørighet, kom jeg til at det ikke er noen av dem. Hver del av kroppen, fra topp til tå, er gitt hvert sitt navn, og jeg tenkte først at det måtte være summen av disse, altså kroppen som helhet. Men når kropp og bevissthet adskilles, kalles kroppen et lik, og det gir ingen mening å si at det er dette som uttrykker tilhørighet. Og videre, hvis liket var delt opp i mange deler kaller vi det ikke lenger et lik. Så da undersøkte jeg om det ikke er bevisstheten som uttrykker tilhørighet. Men hvis dette var tilfelle, kan den ikke kalles bevissthet. For hvis det vi kaller bevissthet heter 'den som uttrykker tilhørighet' kan den ikke også kalles bevissthet. Og hvis vi kaller det forrige øyeblikk av bevissthet for bevissthet, og det kommende øyeblikk for 'den som uttrykker tilhørighet', vil begge disse allerede ha opphørt som fortidig og fremtidig bevissthet når du tillegger navnet 'den som uttrykker tilhørighet'. Derfor måtte du ha ilagt bevisstheten i nuet og i all fremtid det samme navn. Men hvis alle bevissthetsøyeblikk i fortid og fremtid

*

MILAREPA HADDE GITT avkall på verdslige levemåter. Det eneste han hadde var en vandrestav av bambus. En gang gikk han etter almisser i Jimlong-dalen sammen med sin elev Sepen Repa. De kom til et hus like ved elven. Bortsett fra ei gammel kone var det ikke en levende sjel der. Da de bad om almisser sa hun, «Jeg er en fattig stakkar, og eier ikke stort. Men på andre siden av jorden der borte bor det en rik mann ved navn Changchub Bar. Gå dit, han vil ta vel imot dere.»

Da de kom bort, skulle den rike bonden til å sette frø. «Min kjære velgjører, det sies at du er en velholden mann, og vi tenkte kanskje du hadde litt mat og klær til oss *yogier*», sa Milarepa.

«Det er en glede å hjelpe. Men hvis dere i sannhet er *yogier*, bør dere kunne lage metaforer om en underliggende mening på grunnlag av virkelige hendelser. Vær snill å bruke det å pløye åkeren som eksempel, og fortell om det», bad bonden.

Da kvad de, både Milarepa og Sepen Repa.
Velgjører fra Ngendzong, full av rikdom og hovmod, hør.

I de tre vårmånedene pløyer folk i Tibet åkeren. Jeg, *en yogi*, pløyer også en åker.

På åkeren av hardbarkede villfarelser sprer jeg gjødslet, de forberedende øvelser og hengivenhet. Jeg fukter med vannet, de fem typer nektar. Som den bevisste bonde sår jeg frøet, fraværet av forestillinger. Jeg samler de to oksene, Ikke-to, og spenner for ploegen, den skjelnende visdom. Plogføreren, det indre troskapsløfret, setter ploegen i jorden uten å la seg avlede. Med piskan, sjelsstyrken, graver jeg meg gjennom det harde og fastfrossede. Frem kommer Våkenhetens spire. Når tiden er inne modnes frukten.

Du har kjennskap til det verdslige jordbruk.
Jeg kjenner det evige jordbruk.
La oss se hvem som har i rikt monn
når høsten kommer.
Hvem erfarer tilfredsstillelse når alt kommer til alt?

Dette er min metafor på ditt virke,
et kvad om det å drive jordbruk.
La ditt hjerte løfte seg, du stolte mann.
Dette handler om deg.
Samle positivt potensial og skjelnende visdom.

Bonden spurte videre, «Hva er så din metafor for staven du går med? Den ligner et barns leketøy eller en gal manns redskap, og må utvilsomt ha en mening ved seg. Vær snill å fortelle om meningen.»

Milarepa kvad:

Du, en velgjører som er mester i å stille spørsmål,
og som har stor giverevne, hør.

Kjenner du mitt ansikt eller ikke?
Gjør du ikke, vit at jeg er Milarepa.
Jeg lever et liv i askese, og legger hele mitt hjerte i et kontemplativt liv.
Jeg er en *yogi* som lever uten foretrukkenhet og unngåelse.

Staven jeg har i hånden
vokste først på siden av en stor klippe.
Så ble den kuttet med en sigd.
Til slutt ble den smidig med tau surret rundt den.
Den kommer fra Møn i sør.
Med denne har jeg båret *mahayana-skrifter*.
Med denne har jeg vandret
rundt på markeds plassene.
Den ble gitt meg av en med hengivenhet i hjertet.
Nå tilhører den meg.
Forstår du meningen eller ikke?
Hvis ikke, skal jeg utdype den.

Hør!

At stokken ble trukket opp med roten
uttrykker det å trekke den evinnelige gjentagelsens fundament opp med roten.
Måten den er kuttet på toppen
er uttrykk for at tvil og forvirring kuttes vekk.

At alt annet enn dens nøyaktige lengde er fjernet er uttrykk
for å gi avkall på alt annet utover det å leve som et sant menneske.

At den opprinnelig var ren og smidig
er uttrykk for Grunn-natur, 'bevissthet slik den er', ren av natur.

Stavens farge og klare glans er uttrykk for bevissthets natur, ren og klar.

At den er rett og samtidig smidig
er uttrykk for det å bringe den underliggende mening til uttrykk
i sitt vesen, uten å falle hen til sidespor.

St av ens linjer og furer
er uttrykk for Våkenhetens uopphørlighet, fullbrakt.

Dens fire deler er uttrykk for 'de fire grenseløse'.

De tre leddene er uttrykk for fullbyrdelsen av de tre aspektene av Våken-naturen.
At staven aldri skifter farge er uttrykk for Værens uforanderlighet.

At dens bøyde hode er tildekket er uttrykk for Væren, utildekket.

At stokken er hvit og lysende
er uttrykk for Sannhetslegemet, fri for uklarhet.

Hullene er uttrykk for alle tings tomme natur.
Utveksten er uttrykk for erkjennelsen av
Sannhet som 'det punktløse punkt'.

De mørke flekkene rundt om kring indikerer at *yogier* i Tibet
ikke er rensset for subtile misforståelser.

Dens fine kvalitet er uttrykk for å bringe Sannhet til uttrykk i sitt vesen. Dens skjønnhet er uttrykk for menneskets evne til tillit og hengivenhet. Jernbeslaget rundt foten er uttrykk for at *yogier* bor alene i fjellene. Håndtaket av kobber er uttrykk for å bringe visdomsgudinnene av energi under kontroll. Naglen av jern er uttrykk for *yogiens* urokkelige sjelsstyrke. Messingringen som henger ned er uttrykk for fremveksten av indre kvaliteter. Tauet festet til stokken er uttrykk for *yogiens* åpne bevissthet.

Sånne som deg, som bare søker den behagelige utvei,
evner ikke å ta den innover seg.

Offergavene hjelper mot fattigdom, og er til glede for noen,
men smerter den gjerrige.

Med evnen til å være gavmild vil din kiste aldri være tom.
Men hvis du fra Ngendzong ikke var rik ville du ikke evne å gi bort noe.

Jeg Milarepa og min elev Sepen Repa har bodd hos deg,
en rik mann fra Jimlung Dzong, i syv dager, et samvær skapt gjennom bønn.

Jeg skal ikke bli værende, men vandre videre.
Måtte dere velgjørere, som lever et familieliv,
få et langt liv uten sykdom.

Det er min bønn.

Videre sa Milarepa, «Du har gitt meg husly. Jeg har snakket med deg om å leve i Sannhet. Samværet vi tre har hatt har båret frukter. Sår du frø av hengivenhet i ditt indre ved å leve i uopphørlig tillit legges grunnlaget for erkjennelsen av spontan væren. For å leve ditt liv med en bønn i deg er det ikke nødvendig å snakke mye om Sannhet. Det er heller ikke nødvendig å bruke lang tid med likesinnede venner. De ytre omstendighetene du opplever, og de indre

frøene av hengivenhet, vil komme sammen. Denne forbindelsen ser dagens lys i kraft av den bønn du har i deg.

Å følge den tillit og indre trang som bor i hjertet er av største betydning. Folk nå til dags bryr seg ikke om å oppsamle positivt potensial. Derfor er de ikke bevisst på indre kvaliteter, men vektlegger selv den minste ytre feil. For å leve i hengivenhet har det ingen betydning om jeg er nær eller fjern. Var vi for mye sammen, ville det bli for nært, og bare skape uvilje i deg. Du er ikke rede til å ta Sannhet på alvor. Du trenger å lære dine styrende mønstre å kjenne. Men du har en plass i mitt hjerte. Vend deg mot meg i ditt indre og be om hjelp. Vekk din hengivenhet. Evner du å holde din nåværende hengivenhet levende vil du i det fremtidige liv utvilsomt fødes i meget gunstige omstendigheter, både ytre og indre sett.

For å leve i Sannhet er det ikke nødvendig å reise land og strand rundt. Når ditt blikk er rettet mot feil hos andre sitter du selv fast i uvitenheten. Det er best hvis dere som driver det verdslige arbeid holder dere til deres hjemsted. Samle positivt potensial og skjelnende visdom så godt du kan. Med rett sinnelag er det å spontant gi noe til en tigger i seg selv tilstrekkelig. Å tenke, «dette er den rette lære», og på den måten atskille det som noe godt fra noe annet, leder ikke frem. Du kan ikke gå i mine fotspor. Forsøkte en rev å hoppe hvor bare en løve evner å gjøre det, ville den knekke ryggen. Min læretradisjon passer ikke for flertallet av de som søker. Du som er en huseier, la ikke den ekte hengivenheten du nå føler svinne hen.»

Milarepa og hans elev gav seg i vei på den endeløse vei. Etter en stunds vandring møtte de en lærer i *vajrayana*.

«Hvor kommer dere *yogier* fra?», spurte han, «Fra ditt utseende å dømme, er du en som har gjenkjent rett synsmåte og sann meditasjon, samt den handling gjort fra forståelsen av at alt har én smak. Fortell meg noe som kan utdype min forståelse.»

«Jeg er ikke sikker på om du er moden for å gjenkjenne rett synsmåte, sann meditasjon og ekte handling. Jeg kunne forklare deg hvordan det er for meg, men det vil du ikke forstå. Derfor tror jeg det er bedre om du for øyeblikket gjør noe for å skape en god relasjon mellom oss, som for eksempel å gi oss noe til livets opphold.»

«Jeg gir dere gjerne almisser, men jeg også er en lærer av *vajrayana*, og har en viss forståelse av denne læren. Ifølge vår tradisjon er rett synsmåte, sann meditasjon og ekte

handling slik», sa han og forklarte nærmere. «Er dette slik det er for deg?», spurte han tilslutt
«Du må sky den evinnelige gjentagelsen, du må ha en indre trang til umiddelbar
Våkenhet, du må uten å la deg avlede leve ditt liv i tråd med din mesters veiledning. Uten
dette vil du bli styrt av det ytre livets flyktig behov. Du vil se deg blind på det Skrevne ord
om rett synsmåte, sann meditasjon og ekte handling, og med det gå deg vill», svarte
Milarepa, og kvad:

Du storaktige lærer, hør.
Hvis du i ditt indre ikke har lagt bak deg dette livet,
ikke lever med trangen til alles beste, ikke har erkjent
den evinnelige gjentagelsen og utsløkking som én og det samme, blir ikke da den
uforlignelige handling, gjort fra forståelsen av at alt har én smak, hvor du ser det skrevne ord
kun som et symbol på dette, revet med i elvestrømmen av de åtte verdslige tenkemåter?

Din forståelse av rett synsmåte, den uten ytterligheter, Ikke-to, tro om den ikke har falt
ned i de fire avgrensede synsmåtenes avgrunn?

Din meditasjon uten tankeaktivitet, tro om den ikke fortsatt er bundet av form og
forestillinger?

Med din konsentrasjon i salighet, tro om du ikke bedras av sansenes sug?

Uten at kropp og tale er velsignet av klarhet, tro om du ikke da er bundet av den sannhet
som lar seg feste til papiret?

Når du ser for deg din mester i meditasjon tro om du ikke går deg vill hva Våken Hvile
angår?

Lenger ut:

..... i snølandet, uanfektet av verdens veiers ufullstendighet, velsignet av Naropas linje
og stå i prøvelser på en beundringsverdige måte, en beste medisinmann med kur for vende
skapningers sykdom, sende lik solen og månen, sted å rette sin hengivenhet, pent som
mesteren Milarepa, jeg bøyer meg i dyp ærbødighet for ham.

I FJELLENE I DET NORDLIGE snølandet, på grensen mellom Nepal og Tibet, hvor
mennesker snakker ulike språk, var det et fremgangsrikt andelssted. Her kunne man kjøpe all
slags varer. Her var også Naga-kongens palass, hvor man kunne øre lyden av en konkylie. Det
var et sted hvor velstanden økte naturlig. I øst var det en mektig klippe om lignet en
majestetisk løve. På denne, i det høyre hjørne, oppholdt gudinnen, den guddommelige, ~en
Tseringma seg. Stedet hadde enger hvor det vokste medisinske planter. Det lå like ved Lohita
elven, og ble kalt medisinstedet ved elven. I midten, omkranset av snøfjellelses guddommer,
oppholdt den nektige *yogi* Milarepa seg.

I vanddrage-året, ved midnatt på den åttende dag i den første sommermåned, da månen var ny, satt Milarepa i indre fordypning 'å flyte lik en elv'. Det var da en horde av verdslige ånder og demoner, anført av atten mektige demoner, med ett viste seg for han. Himmelen endret seg og jorden ristet som følge deres magiske tegn og krefter. Der var også fem kvinnelige demoner, skremmende, røffe og kjøttetende. De fremsto i ulike grusomme former. Deres mål var å avlede Milarepas konsentrasjon, men Milarepa påkalte guddommer og gudinner til kamp.

Han kvad:

Uvurderlige mester med de tre formene for medfølelse*,
med et velkjent navn fra Lodrag.
Overveldet av min skjebne vender meg mot deg i bønn.
Du, en mester i det som ikke er åpenbart, hør meg.

Pa dette stille sted ved elven Drin kom jeg Milarepa,
en *yogi* fra Tibet,
for å gjøre min meditative konsentrasjon helt ensrettet.

Den meditative erfaringen som følger når livsenergien samler seg
er at sterke bilder viser seg på den indre scene.

*Medfølelse for levende vesener, medfølelse for alt som finnes, og medfølelse uten retning.

Alle verdslige guddommer og demoner er samlet her,
ingen er uteblitt.
Blant disse er fem kvinnelige demoner som viser seg i mange uselige former.
De ser etter en mulighet for å skade min indre fordypning,
og vil legge hindringer i veien.

Jeg ser en kvinne som et leende skjelett som holder fjellet Meru i sitt fang.
Jeg ser en som er rødfarget og bloddryppende med en sjakals ansikt,
som svelger hele havet i en munnfull.
Jeg ser en som ligner den fryktinngytende Dødens herre
som spiller symbaler med solen og månen.
Jeg ser en oppbrent kvinne med rungende latter
som kaster stjerner og planeter ned på bakken.

Jeg ser en gudinner utrolig vakre form,
en kvinne man aldri får nok av, når man ser på henne,
som smiler og forfører.
Jeg ser skadefro spøkelses med utstrakte armer uten form.

Jeg ser at trær og busker bøyer seg.
Stener, klipper og fjell blir kastet rundt.
Grøfter former seg i de fire himmelretningene.
De fire mellomliggende himmelretningene
voktes av kjemper.

Himmelen er fylt av ild. Jorden oversvømmes av vann.
Himmelen er fylt av ikke-menneskelige vesener med fryktinngytende stemmer.

Med skadefryd roper de,
«Ikke opphold deg her, kom deg vekk!»
Regn av sykdommer skyller ned.
De roper,
«Forlat dette fundament av Våken Hvile».

Når denne type hindringer oppstår
påkaller jeg min velsignede mester,
min personlige guddom som nærer nye erkjennelser, krigerne, hvilende i sin natur,
visdomsgudinnene som hviler i det Virkelige,
Sannhetvokterne som beskytter mot hindringer;
alle dere som støtter meg påkaller jeg til kamp.
Klargjør styrkene av magi og mirakuløse evner.
Velsign *denne yogiens* kropp og tale.

Dere som hjelper *yogien* å vekke sin vrede,
vis deres morske ansikt og blottlegg hoggtennene.
Kvinnelige og mannlige guddommer som ivrig vekker sin vrede,
måtte noen av dere fremtre som Dødens herre selv,
med tordnende sinne og flammende opphisselse.
Horden av vredefulle som fyller himmelrommet,
med tunger av ild og lyn ut av munnen,
brøl mantraer lik torden,
så mantraene *HUNG* og *PHE* slår ned som regn.

Med deres tolv former for brølende latter,
bringer dere de hindrende kreftene til ro.

Bring kroppens ytre hindringer til opphør.
Rydd bevissthetens indre hindringer av veien,
slik at ugunstige omstendigheter transformeres til Våkenhetens vei

Send disse skadefro demonene nedover med elven.
Horden av guddommer og gudinner, hør meg.
Manifester deres tilstedeværelse, dere høyeste blant levende skapninger.

Med dette kvad vendte Milarepa seg helhjertet i bønn til sin mester og personlige guddom. De atten store demonene som ledet an tenkte, «Ut i fra måten *yogien* snakker på virker det som om han har blitt urolig inni seg, og begynt å danne seg forestillinger. Dette er vår mulighet til å avlede han.» De gledet seg over det, men var samtidig usikre på hans meditative erfaring og indre erkjennelse. Med uhyggelig og skremmende lyder ble de enige om å undersøke nærmere om hans indre stolthet hadde fått en knekk, og teste hans vilje til å stå imot redsel. Horden av demoner la følgende forutsigelse om hindrende krefter frem for Milarepa:

Du som kveder vakre kvad,

som minner om vediske vers.
Du påkaller guddommer og gudinner til kamp,
en *yogi* som lever i ensomhet i fjellene.
Er du ikke den store asketen Milarepa?
Når kroppen blir ignorert, og ikke gitt noen oppmerksomhet,
vil sinnet i sannhet fylles av frykt og panikk.
Selvom du nå med sikkerhet har mye frykt, vis ditt ansikt og lytt til våre vers.

Den turkise dragen med de gyldne vingene kalles kongen av Namlo.
Når han svever gjennom luften ser han et frodig landskap av skog og klipper under seg,
den guddommelige lege omkranset av snøkronblader,
og det helt spesielle stedet med medisinske planter.

På denne spesielle dagen, den åttende i denne måneden,
mens månen er ny, er himmelen tildekket midt på lyse dagen
av horder av åttifire tusen hindrende krefter.
Vi er all verdens demoner,
alt fra himmelske misunnelige guder til slangedemoner
som lever under bakken.

Vi er kommet hit med magiske kropper,
uhyggelige former som vi manifesterer med sinnelag av harme og fiendtlighet,
for å forlede og gjøre ugjerninger.

De som leder an er de atten store demonene.
I de fire himmelretningene har vi de ti vokterne.
Vi har med oss femten barnedemoner.
I særdeleshet har vi
de fem kjøttetende kvinnedemonene.
Når de kjenner lukten av menneskelig kjøtt og blod
får de vann i munnen,
og er ikke til å holde tilbake.
Vi har med oss Singmo-fantomene,
- skapt av den evinnelige gjentakelsens styrende mønstre.

Denne horden av demoner og ånder
samlet seg først for å kaste svarte og hvite terninger,
og etter en oppsummering falt valget på deg.
Din tur er kommet.
Du har ingen mulighet til å unnsnippe ved å gå inn i deg selv,
du menneske har ikke noe valg.

Vi er kommet for å frarøve deg din ånd og livskraft,
kutte den ytre og indre livspust i deg,
skille din bevissthet fra kroppen, og spise ditt kjøtt og blod, hele deg.
Ditt liv og din kraft vil opphøre.
Du havner i gapet på Dødens herre, uvitenhetens demon.
Du fanges av det styrende mønsterets mørke lasso.
Mot slutten av kommende natt må du gå over i det hinsidige.

Derfor, angrer du nå dine tidligere ugjerninger?
Når Dødens herres sendebud henter deg,
evner du å dø med fred og glede i hjertet?

*

Har du den visshet som er fri for redsel for det å falle i de tre ugunstige livsformenes avgrunn?

Dette spør vi deg *yogi*.

Fra nå av må du følge oss.
Du følger nå Dødens herres vei av styrende mønstre.
Opplevelsene i mellomtilstanden
er mørke og skremmende.
Du må ga i et landskap hvor du intet ser.
Nå er tiden inne for å finne noe
som kan beskytte din kropp.
Nå er tiden inne for å samle deg gjennom bønnens kraft.
Nå er tiden inne for din bevissthet å flytte til et annet sted.

Du, en stakkars *yogi*, har ingen nære og kjære.
Dette stedet er redselsfullt.
Kontemplasjonens vei er vanskelig å følge.
Du må vandre alene, uten venner.
Bli derfor ikke værende her, skynd deg av sted.

Da demonen hadde fremsagt sine vers tenkte Milarepa, «**Dere demoner, i likhet med alle andre fenomener, er bilder skapt av bevissthet, og er ikke noe adskilt fra bevissthet.** Dette bekrefres i alle delene av læren, *sutra, tantra* og kommentarene på disse. Bevissthets natur er Klar-Lys, fri for ytterlighetenes uro, noe min mester pekte ut for meg gjennom veiledningens nektar som rant fra hans munn. **Bevissthets natur, hinsides fødsel og død, kan ikke skades, drepes eller påvirkes, om så omringet av Dødens herres sendebud**, en hær på hundre millioner, med en haglstorm av ulike våpen.

Om så alle de tre tiders oppvåknedde i de ti retninger samlet sine utallige lysstråler, samlet all sin kraft, ville de ikke kunne gi bevissthets natur noen farge eller form, gjøre den noe bedre, eller endre dens natur. *Denne kroppen derimot er et produkt av dualitet og begjær.* Kroppen, en form bestående av de fire elementene, er født og vil derfor også dø. Hvis dere demoner vil ha min kropp, vær så god å ta den. Alle ting er forgjengelige, og endrer seg fra øyeblikk til øyeblikk. Nå som jeg har frihet til å vise gavmildhet fra mitt indre, vil det være dypt meningsfullt å gi bort min kropp. *Det er med vrangsynet subjekt-objekt at jeg nå ser disse formene av demoner.* Opplevelsen av noe som skades og noe som skader er som å se med uklare øyne tilslørt av hårvekst. **Dette er vrangsyn som er lagt oppå lik skyer og tåke, et produkt av uvitenhetens slør, som igjen kommer fra ugunstige styrende mønstre vi er blitt vant til å tro er virkelighet, den evinnelige gjentakelsen uten begynnelse. Så hvorfor bli redd og frykte disse demonene?»**

Han falt inn i en tilstand av meditativ likevekt, Værens grunn. Derpå kvad han om det som ikke kjenner frykt, om erkjennelsens visshet:

Dette stedet er gitt navnet Dingma Drm,
et handelssted hvor kjøpmenn samles,
hvor det er både tibetanere og nepalesere.
På fjelltoppen bor du vredefulle Tseringma.
Snøen på fjellet, lik krystall, er din hårknute.
Dronningen av guddommelig medisin,
er det ikke skjørtet ditt man kaller sletten
hvor medisinske urter vokser om sommeren?

I utkanten nære elven
er det nå samlet åtti tusen hindrende krefter,
alt fra guddommer ankommet på mirakuløst vis
til slangedemoner som lever under bakken, ubegavede Nagaer
og ånder som svever i luften, Gandharvaene og de evig sultne, vampyrånder og
kannibaler, ånder oppstått fra de døde og de som volder skade, og andre skadefro
demoner.

Jeg husker ikke navnene på dem alle, det er uendelig mange.
I særdeleshet er det de fem fryktinngytende søstrene,
som bruker harde ord mot meg, og sier jeg må forlate dette livet.

***Jeg var redd for døden, men ble fortrolig med det Virkelige i mennesket, som er
udødelig.***

At den evinnelige gjentakelsen er naturlig frigjort er den grunnleggende nøkkelen.
Den essensielle mening er blitt meg vist. Den nakne Våkne Hvile, uten fundament,
gir visshet om rett synsmåte,
at livets bevegelse er klar og utilslørt.

Det er klart for meg at bevissthets natur Klar-Lys er tom.

Nå har jeg ingen frykt hva angår fødsel og død.

Jeg var redd for de åtte vekstløse tilstandene, men gjenkjente gjennom indre
fordypning den evinnelige gjentakelsens forgjengelighet og ufullstendighet.

Jeg vendte meg fra dypet av mitt hjerte mot *buddha, dharm*a og *sangha*, den
virkelige tilhørighet.

Loven om årsak og virkning ble åpenbar for meg.

Jeg gjorde meg fortrolig med det Våkne Hjertet.

Styrende mønstres gjentakelse, uvitenhetens slør, ble trukket opp med roten.

Jeg erkjente at all opplevelse er lik et blendverk.

Jeg har ikke lenger noen frykt for de tre ugunstige livsformene.

Jeg bar på angst for det overfladiske liv,
men brukte energibaner og livsenergi som en vei,
og med det gjorde meg fortrolig med de tre sammensmeltingene,
en viktig nøkkel.

De seks sansenes tyranni ble brakt til opphør, og visshet,
født gjennom Veien som renser bevissthet, ledet til gjenkjennelsen av
Sannhetslegemet.

Bevissthet falt inn i ufødt Væren.
Nå har jeg ingen frykt for døden.

Dere verdslige guddommer og demoner,
på jakt etter levende skapningers liv og sjel, hvis noen av dere vil ha
denne kroppen av et blendverk, en forgjengelig ting som går til grunne,
noe man uansett må skilles fra, vær så god å ta den.

Jeg gir dere min kropp som løsepenger for alle levende skapninger.
I særdeleshet gir jeg den for å gagne mine barmhjertige foreldre.
Ved å gi min kropp av kjøtt og blod som offergave,
måtte dere bli tilfredse og glade, og måtte dette bli en gjeld jeg betaler tilbake fra
den evinnelige gjentagelsen uten begynnelse.
Måtte vi med dette forløses fra
hatets evinnelige gjengjeldelsesnatur.

Sinnets tankestrøm er 'tom for egen væren', uten substans.
I motsetning til meg ser ikke dere demoner dette.
Dere truet meg med de atten helvetene som min fiende,
og trodde jeg skulle bli redd.
Men jeg er en *yogi* av Tomhet, total åpenhet,
og fordi jeg ser vrangsynets iboende natur,
frykter jeg ikke dere demoner.
Det hele er bevissthetens fremvisning, lik et blendverk.
Den evinnelige gjentagelsens univers oppleves,
men har ikke 'egen væren', hvilket under!

Slik kvad Milarepa om sin erkjennelse av ikke-frykt. Videre sa han noen sannhetens ord, «I den evinnelige gjentagelsen uten begynnelse har vi hatt et uendelig antall kropp, umulig å telle. Allikevel har vi ikke gjort annet enn å samle lidelse og en betinget form for eksistens, og meningsløst kastet bort alle muligheter. Det har ikke hatt et fnugg av mening. Nå har vi en kropp sammensatt av de fire elementene, *skandhaene* betinget av uvitenhet, sammensatt av trettito urene substanser. Hvis dere demoner og ånder vil ha dette, hvorfor skulle jeg ikke gi det til dere? Blant de seks ulike formene for levende skapninger er det ingen som ikke har vært min mor og far. La min kropp være en betaling av løsepenger for alt levendes karmiske gjeld til dere hatefulle her. Min kropp fra topp til tå, de tolv kroppsdelene, hodet, de fem sanseevnene, de fem essensielle organene, de seks delene av fordøyelsessystemet, musklene, skj elettet, benmargen, fett, hjernen, hjernebarken, blodet, håret, neglene, huden, avføringen, pusten, livskraften og utstrålingen; la hver og en av dere få det han lyster. Ta det med dere, og måtte dere nyte det og bli tilfreds. På grunnlag av offergaven av kjøtt og blod, måtte hatet og ondskaper i alle skadefro demoner fra nå av stilne. Måtte den ubetingede medfølelse vokse frem i deres hjerter. Måtte medfølelsens frø, sammen med omstendighetene som dette skaper, fra nå av fri dere fra lysten til å skade levende skapninger. Når dere vender hatet ryggen, måtte dere i stede fylles av kjærlighet. Måtte tanker født av kjærlighet og glede gagne alle, og måtte alle leve i glede og harmoni.»

Alle demonene som var til stede ble rørt av denne sannhetens bønn. De sluttet med utøvelsen av magi og falt fullstendig til ro. De fem ustyrlige kjøttetende gudinnene med

skremmende redskaper sto frem, «**Du, en yogi uten tilknytning til kroppen og uten tapsfølelse hvis du mister den, har lagt frem ditt kjøtt og blod som en offergave. Det er beundringsverdig. I virkeligheten kom vi ikke hit for å skade deg, men snarere for å sette din meditative erfaring og erkjennelse på prøve.** Hindringer i form av demoner som vi opplever kommer utenfra, kommer i virkeligheten fra tankens byggyrk, som er vrangsyn. Da vi ankom fikk du bange anelser, og følte du trengte hjelp fra hæren av guddommer og visdomsgudinner. Vi merket at du ble engstelig, og begynte å komme med truende ord og gå til angrep på deg. Men etter at du nå har uttalt disse sannhetens ord, har det vekket vår skyldfølelse og anger. Du som er en yogi, kutt den indre uro med dens ytre og indre farer, og hvil i bevissthets utilgjorte natur. Om så universet, fra de himmelske sfærer og nedover, skulle rystes av hindrende krefter som oss, vil det ikke kunne skremme eller knuse deg.»

Med disse ordene fra hjertet dalte de fem ustyrlige gudinnene ned fra himmelen og sang i kor for Milarepa:

Du, store Repa og yogi, hør. At du er et menneske er en følge av oppsamlet positivt potensial. Du har vært heldig med evner og muligheter for utvikling. Gjennom å bringe bønner til sin fylde kom du ansikt til ansikt med Sannhet. Som følge av en god forutsetning for å forstå lever du i indre fordykning. Derfor er du et sant menneske, du barn av Våkenhet.

Vi med en mindre heldig skjebne, styrt av verdens veier, med mindre visdom, blendet av uklarhet, født i en ugunstig livsform, og i en kvinnelig form, uten positivt potensial og skjelnende visdom gjør vi skade på andre. I kraft av ugunstige styrende mønstre svever vi i luften.

Med denne type forvirring, lik en forbannelse, gjenkjenner du ikke andres erkjennelse. Derfor vil vi uttrykke noen eksempler med klare ord slik at meningen blir åpenbart.

*

MILAREPA HADDE OVERVUNNET all indre uro. For andre fremsto han med et sterkt nærvær, og han ble vist stor respekt av Dharmabodhi fra India. Slik ble han også kjent blant flere. Når han til tider oppholdt seg i Nyanang-hulen kom folket i Nyanøn til han med offergaver. Der levde han godt, mens han veiledet mennesker, og hans erkjennelser bar frukter.

Det var et kloster i Nyanøn hvor man studerte filosofi. Her bodde det noen lærere som av misunnelse hevdet at Milarepa lærte bort kjetteri og ting som gikk i mot læren. De gjorde alt de kunne for å latterliggjøre han.

Et år var det uår i Nyanøn og lite mat. Befolkningen gikk til klosteret for å få lån. Da sa lærerne der, «Vi har aldri stått for noen vranglære, og har derfor heller aldri mottatt noen offergaver fra dere. Våre reserver er til for å underholde seriøse elever av den rette læren, som dere tydeligvis ikke finner noen mening i. Trenger dere lån kan dere vel gå til den vranglæreren som dere alltid har gitt offergaver.» Etter denne avvisningen var det en i befolkningen som sa, «Det som munken sier er jo i grunnen sant. Den virkelige tilflukt for dette og fremtidige liv finner vi hos Milarepa. Men vi har også behov i dette livet. Derfor burde vi også søke tilflukt hos disse lærerne.» Slik ble det enighet mellom klosteret og folket.

Litt senere holdt munkene i klosteret et møte ledet av Lotøn Gendynbum og Retøn Dharma Lodrø. På møtet sa en, «Hvis Milarepa ikke forsvinner fra stedet, vil vår lære aldri nå ut og spre seg i befolkningen. I tillegg lærer han bort vranglære, og derfor er det uansett best å få han vekk.»

Men en av de eldre sa, «Hvis vi kaster han ut med makt, vil det ta seg dårlig ut. Ryktene vil spre seg fort blant folk. Det er bedre hvis vi sender våre lærere trenet i skriftene, filosofien, og logisk resonnering, til å ha en filosofisk debatt med han. Han har ikke noe bakgrunnskunnskap, annet enn sin egen tunge, og vil bli svar skyldig. Kanskje kan han svare riktig en av hundre ganger. Ved å gripe det an på denne måten kan vi vise han hvor falsk han er. Da vil han gremmes og trekke seg bort av egen vilje.»

Tre lærere ble sendt til Milarepa. Da de nærmet seg fikk Rechongpa først øye på dem. Han likte dårlig at de kom, og spurte Milarepa om han skulle la dem komme til han. Milarepa sa, «Marpa sa alltid:

Vær til gagn for levende skapninger på alle mulige måter, også når det innebærer diskusjon og samtale. Ta imot dem.»

De kom inn og fikk vann til å forfriske seg på i varmen. Milarepa sa, «Hør, hvis en tro med virkelig substans treffer jorden, slår den sprekker i jorden; treffer den fjell, splitter den fjell; treffer den vann, deler den vann. Dere lærere, fortell meg om *sutra* læren.»

Læreren som satt først reiste seg, knipset med fingrene og sa, «Vel, vi er lærere som har tatt løftene av moralsk disiplin, konsentrasjon, og visdom. Som bærer av munkekappen er det at vi mottar offergaver til gagn for giveren. Jeg kan godt fortelle deg om *sutra-læren*, men la meg først få spørre deg: Hvordan kan du motta og nyte disse offergavene fra folket med en slik selvfølgelighet?»

Som svar kvad Milarepa om erkjennelse og det å bringe den til uttrykk i sitt vesen:

Den hellige Sannhet, den absolutte Vei, den essensielle mening,
nektaren som forener all veiledning fra skriftene og logisk resonnering,
kronen som alle lærde og ordinerte har ærbødighet for,
måtte du uten atskillelse sitte på kronen av mitt hode.

Min indre fordypning hadde tre deler.
Den første var å gjøre det billedskapende trinn til levende erfaring.
Den andre var å gjøre livsenergien, energibanene,
og energisentrene til levende erfaring.

La ikke den lille handelsmannen slutte å være på vakt.
Gjør den det vil den miste Værens juvel.

Min sønn Rechongpa, lån ditt øre til din mesters veiledning. La ikke ditt sinne ta
overhånd, for det vil brenne i din bevissthet.

La ikke villfarelsene ta overhånd, hold deg til motgiften, det som sulter dem ut.

Rechongpa falt til ro igjen. Tilhørerne likte de lærdes opptreden dårlig. De var heller ikke fornøyd med Rechongpa. Til Milarepa hadde de fått enda mer tillit enn tidligere. Alle gikk hver til sitt. Ikke bare var Tarlo ydmyket, han likte det også svært dårlig. Dagen etter kom han tilbake sammen med Lotøn og et par andre munkere. Han bar med seg et stykke kjøtt og mange skrifter, og sa de var kommet for å be Milarepa om unnskyldning. Rechongpa møtte dem utenfor og svarte at det ikke var nødvendig å unnskyldes, ei heller å ha flere diskusjoner. Det var ingen grunn til å se Milarepa, så han prøvde å hindre dem å gå inn. Men et par av de andre munkene hadde allerede sneket seg inn. Milarepa ble glad, «Hvis man i utgangspunktet kan unngå å bli overvunnet av negative handlinger er det bra. Men er man

først overvunnet er det også bra å angre og gjøre seg ferdig med det. Send de lærde inn», sa han. De gav Milarepa kjøttet de hadde med og sa, «Du hadde helt rett i det du sa i går, derfor ber vi om at du aksepterer vår unnskyldning, samt dette kjøttet. La oss snakke om læren med utgangspunkt i disse skriftene, og la oss gjøre det i en vennlig tone.»

Milarepa sa, «Det er et ordtak som sier at du kan se på en manns ansiktsfarge om han har spist eller ikke. På samme måte kan du se om et menneske har skjønt læren ved å se om han overvinner villfarelsene og tilknytningen til 'jeg, meg og mitt'. Det er tegnet på forståelse. Du kan være en mester i debatt og diskusjon, men det er om du holder deg unna villfarelsene og tilknytningen til 'jeg, meg og mitt' som viser om du har forstått og lever læren. Uten dette vil debatter bare forsterke ditt hovmod og følelsen av viktighet. Og hva er det vel som forlenger den evinnelige gjentagelsen, og forankrer deg fastere i helvete, mer enn dette? Med debatt er du dømt til tap i det lange løp. Det at dere kommer og ber om unnskyldning er beundringsverdig. Nå er denne diskusjonen slutt, gå hjem.»

Tarlo sa, «Om man har overvunnet villfarelsene og fastholdelse på 'jeg, meg og mitt' er det bare en oppvaknet som kan vite. En som ikke har overvunnet villfarelsene forlenger ikke nødvendigvis den evinnelige gjentagelsen eller helvete gjennom diskusjon og debatt. Det ville innebære at en lærd nødvendigvis har mange ugunstige tendenser, og at tåpen som ikke kan svare for seg har få. Men hvis de ugunstige tendensene er store, selv om du tror du gjør noe godt, vil helvete komme for en dag. Derfor er det vesentlig å skjelne klart mellom forståelse og ikke-forståelse. I lys av dette er det meget nyttig å utveksle synsmåter. Vi er godt trent i å lede en debatt. Jeg foreslår at du svarer på noen av våre spørsmål for å klargjøre hva som er ditt ståsted, og at vi så kan vurdere dine synspunkter. Hvis du synes vi ikke har rett forståelse, kan du stille oss spørsmål som vi vil besvare.»

Milarepa sa, «Lærere, alle som er her i dag kan se oss, de kan høre oss, og de kjenner oss godt. Siden dere insisterer skal jeg ta opp et tema som det ikke er mulig å være mye eller lite fortrolig med. Jeg vil også legge frem mitt synspunkt, så får dere komme med svar. Mitt spørsmål: «Er det tomme rom i seg selv en hindring eller ikke-hindring?»

«Ingen stiller vel et slikt spørsmål. Men siden du har stilt spørsmålet, vil jeg svare. Hvordan kan det tomme rom være en hindring?»

«Jeg mener at det tomme rom er en hindring», sa Milarepa

«Kan du bekrefte din påstand?»

Milarepa hadde allerede sunket inn i meditativ likevekt, i en konsentrasjon kalt 'vajra som gjør luften hard og konkret'. Han sa, «Undersøk selv om luften er hindrende eller ikke. Beveg deg og gå litt rundt.»

Tarlo skulle til å bevege seg, men greide ikke å rikke kroppen fra stillingen han satt i. Han fikk heller ikke frem et eneste ord. Milarepa derimot var i full bevegelse. Han satt med ett i luften over bakken, spaserte rundt, la seg ned, og satt med bena i kors. Deretter kom han ut av konsentrasjonen, «Hvorfor hindres du av det tomme rom når du sier at det er en ikke-hindring?»

Tarlo svarte, «Du har lært sort magi og svarte-kunst fra en kjettersk lærer. Dette skjedde kun i kraft av din magi og svartekunst. Det er en sannhet gjenkjent av alt levende at det tomme rom er ikkehindrende.»

Milarepa sa, «Er det sant at uten tankens analyse blir det tomme rom ansett av alle som ikke-hindrende? Snakker dyrene om at det er ikke-hindrende? Du og dine lærervenner som hevder at det tomme rom er ikke-hindrende er med denne debatten motbevist av deg selv.

Det kan være at det kom av magi, men for meg er det nok at det tomme rom var en hindring for deg, og det burde være nok for deg også. Nå skal jeg komme med enda en påstand: «Denne store steinen foran oss er ikke-hindrende. Hva sier du til det?»

«Med mindre du bruker magi og svartekunst er denne steinen uten tvil hindrende», sa Tarlo.

Til dette svarte Milarepa, «I tråd med hva du foreslo i begynnelsen (at hver av oss kan utfordre den andre i ethvert tema), vil jeg utfordre dine evner innen magi, for jeg tror ikke du har noe greie på den slags. Jeg vil at du gjør denne steinen ikke-hindrende ved hjelp av magi.»

«Å mestre magi betyr ikke nødvendigvis at man skal bruke det. Dere mennesker formørket av dette bruker det for å forlede andre», sa Tarlo.

«Du gir inntrykk av å være allvitende. Det du kaller 'upassende' faller som regn fra alle oppvåkne til alle tider.»

Lotøn spurte, «Akkurat som det tomme rom viste seg å være hindrende, kan ikke du, en *yogi*, vise oss et tegn på at steinen er ikke-hindrende?»

Milarepa gikk inn i konsentrasjonen kalt 'fullstendig himmelrom'. Han for så gjennom steinen ovenfra og ned, nedenfra og opp, fra den ene siden til den andre, og lot halvparten av kroppen være synlig utenfor steinen. Han lot steinen falle til bakken, løftet den så i været, og sa til Rechongpa, «Bring hit en Stolpe». Rechongpa hentet en stor stein formet som en stolpe og satte den frem. Milarepa lagde et håndavtrykk i steinen, og dette avtrykket kan sees den dag i dag.

Lotøn sa, «Det virker som om steinen ikke er noen hindring for deg. Hvis dette ikke kommer av magi, må den være uten hindring for oss også. La oss se om det er tilfelle.»

«Hvis ikke den var uten hindring for dere også ville den drept dere når jeg lot den falle ned», sa Milarepa.

«Den kom ikke i berøring med meg. Hva er vitsen med å snakke om ikke-hindrende når det ikke var noen stein?», sa Tarlo.

«Nettopp det at du ikke kjente noe viser at steinen er ikke-hindrende. Det at du ikke så den betyr ikke at den ikke eksisterer.»

Nå ble Tarlo mektig irritert. Lotøn derimot begynte å vakle i sitt standpunkt. Han tenkte, «Vi intellektuelle filosofer har vanskelig for å ha tillit. Hvis alt dette ikke er magi, men tegn på det å følge Veien, burde disse *yogiene* også kunne forklare de seks 'vis-dommer gått hinsides behovenes verden'.» «Kan du fortelle oss hvordan du utøver de seks 'visdommer gått hinsides behovenes verden'», spurte han tilslutt.

Milarepa kvad:

Budha, dharma og *sangha*, den virkelige tilhørighet,
en ufattelig glede måtte dere sitte på kronen av mitt hode.
Jeg vender meg mot dere med et oppriktig hjerte.
Hold meg fast med jernkroken av ubetinget medfølelse.

Våk alltid over med kjærlighet alle levende skapninger,
barmhjertige, en gang mine foreldre,

En *yogi* som følger *mahayana-veien* følger den Sannhet som ikke har ord,
som ikke kan fortelles. Meningen i 'tom for egen væren' kan ikke tenkes.

Meningen i ikke-fødter ikke noe du kan meditere på.
De ti ugjerningene derimot kan du holde deg vekk fra.

Hva gagner gavmildhet fra munnen når smålighetens knute ikke er oppløst?

Hva gagner tilgjorte regler
som kommer fra selvbedrag og maskespill som ikke
er tilbaketrukket?

Hva gagner det å vise tålmodighet kun for fasaden
når du ikke evner å kontrollere våpenet av fornærmende ordbruk.

Hva gagner det å late som om du følger dydene med all din vilje
når du ikke har gitt avkall på latskap og bedagelighet?

Hva gagner det å streve etter oppmerksomhet i meditasjon
når du fortsatt har uavklarte distraksjoner i deg?

Hva gagner det å gjøre seg fortrolig med visdom
når du ikke ser alt du opplever som kjærkomment?

Hva gagner det med lærdom
når du ikke vet innenfra hva du kan og ikke kan gjøre?

Hva gagner det å forkynne om handlingers årsak og virkning
når din egen handling ikke samsvarer med
det du skal virkeliggjøre og det du skal unngå.

Hva gagner det å være munk
når du ikke lytter deg inn mot det å leve i Sannhet?

Å ville ha innsikt bærer galt av sted
når du ikke tar livet av villfarelsene, giftslangen i ditt indre.
Å hige etter det Våkne Hjertet bærer galt av sted
når du ikke har overvunnet misunnelsens demon.

Ønske om respekt og ære leder ingensteds hen
så lenge du nærer hat til andre mennesker.

Å ville forstå at alt har samme natur leder ingen vei
når du har foretrukkenhet og tilknytning til 'jeg, meg og mitt'.

Så lenge demonen av tilknytning til 'jeg, meg og mitt' ikke er overvunnet
vil sleggen av villfarelser holde *yogien* nede.

Så lenge ditt levesett ikke leder til positivt potensial og skjelnende visdom
vil du være et hinder for andres dyd.

Så lenge du og Sannhet ikke blir ett
vil innholdsløse ord fra din munn nære uro i andre.

Gå ikke vill i livet på grunn av manglende selvrefleksjon.
Sørg for å dø uten anger.

Tarlo spurte, «Greit, du har visst hørt om de seks 'visdommer gått hinsides behovenes verden'. Hva så med de ti 'visdommer gått hinsides behovenes verden', hvorledes gjør du de til levende erfaring?»

Milarepa kvad:

Oversetteren Marpa, den barmhjertige,
vern om levende skapninger i disse degenererte tider.
Må all svartsyke bringes til opphør.

Tarlo, du lærde som søker bekreftelse, hør.
Uten tanker om at du en gang skal dø
har du vært besatt av begreper og motsetninger,
og to tredjedeler av ditt liv har gått uten at dette har falt deg inn.
Nå er tiden inne for virkelig å ta Sannhet innover deg.

Levende skapninger som lever i degenererte tider har grove villfarelser.
Med stor avstand til eget hjerte
er det som kommer ut av munnen uten mening.

Når fastholdelsen på 'jeg, meg og mitt' slipper,
flyter sjenerøsiteten uhindret.

Når du slutter med løgn og fanteri
hindres ikke lenger den iboende moral

Når du går igjennom frykten for det som har virkelig mening,
er utholdenheten uten ende.

Når du aldri er atskilt fra meditasjon
hindres ikke den rette Vilje.

Når du hviler i din natur
hindres ikke ensrettet konsentrasjon.

Når du erkjenner 'tingene slik de er'
hindres ikke den skjelnende visdom.

Når du går bakenfor oppnåelse av positivt potensial og skjelnende visdom
hindres ikke hensiktsmessig handling.

Når de fire uvitenhetens demoner er overvunnet
hindres ikke den fullstendige kraft.

Når de to formålene²² er gjort til virkelighet
hindres ikke indre forsenkning.

22 Tibetansk: don gnyis.

Når egne villfarelser og styrende mønstre er gjennomsett,
hindres ikke visdommen.

Når det Virkelige er levendegjort erfaring
blir det slik.

Lyden av tomme ord derimot
er det ingen som har behov for.

«Dette stemmer virkelig overens med lærens mening!»,
utbrøt Lotøn,
«Mester, dette må være basert på din egen erfaring».

Tarlo sa, «Dette er ord tatt fra eksempler han har lært. Ved nærmere undersøkelse holder det ikke mål. I tillegg er magi og svartekunst noe vranglærere også kan mestre. Hva de ti 'visdommer gått hinsides behovenes verden' kalles har du fått med deg, men det du sier om dem stemmer overhode ikke med meningen som legges frem i skriftene. La oss derfor se på hvordan de forklares i disse skriftene. Her står det at alle ting må forstås i lys av sann erkjennelse. Derfor er erkjennelsesteori helt essensielt. Forstår man erkjennelsesteorien, vil de andre studieemnene komme i andre rekke. Den generelle erkjennelsesteorien deles inn i ulike kategorier. Disse er blant annet direkte erfaring, logisk slutning, motstridende slutninger og understøttende slutninger, samt 'sansning uten å kunne fastslå hva det er man sanser'. Kan du si noe om dette?»

Milarepa sa, «Ditt indre er overtatt av uvitenhetens demoner. Du har verken tillit til deg selv eller din innerste natur, og har ingen oppmerksomhet på klarhet og Våkenhet, så hvordan skal du da kunne anerkjenne meg? Når jeg smaker på din selvtilfredse lære blir jeg brent på tungen. Det er en erkjennelsesteori lik et måltid fylt med smuss, fritt for salt og andre smakrulle ingredienser, det vil si uten nestekjærlighet og den indre trang til frigjøring. Min mage fylles med hovmod. Jeg raper selvgodhet, og må spy misunnelse. Jeg begynner å fise dom over andre, og får en avføring av forakt. Av din feilmedisinering ville jeg fått sykdommen som ønsker å

skade alt og alle. Denne villedende vei av usannhet vet jeg ikke av. Jeg vet at alt som fremtrer er bilder på ens indre ståsted, ens bevissthet, og for meg er bevissthet Klar-Lys, av natur tom. Da er det ingenting som er skjult, og dermed er det ikke noe behov for å tro på noe som følge av en logisk slutning. Du vil at jeg skal forklare motstridende og understøttende slutninger, samt 'sansning uten å kunne fastslå hva det er man sanser'. At din bevissthet motstrider den oppvåknedes lære er et eksempel på en motstridende slutning fra din side. Til denne motstridende slutning er dine villfarelser understøttende slutninger. At du er et religiøst menneske kun i utseende gjør både de motstridende og understøttende slutningene fullstendige, og dette er et eksempel på 'sansning uten å kunne fastslå hva det er man sanser'.»

Lotøn hadde vanskelig for å holde latteren tilbake og gjemte ansiktet i munkekutten. «Ha, ha», lo Tarlo på liksom og løftet hendene i været og kastet hodet bakover, «Man skal høre mye rart. Din kunnskap strekker seg visst ikke lenger enn hodet og halen på et ekskrement. Og du påstår å være oppvåknet. Det er virkelig komisk. Videre sier du at mitt indre er overtatt av uvitenhetens demoner. Hvem kan bevitne det? Hvis min kunnskap om erkjennelsesteori gjør at jeg setter meg selv øverst og ser ned på andre, gjør du det samme som meg ved å si at du er oppvåknet. Du har også din erkjennelsesteori, og den støtter verken oppsamling av positivt potensial eller indre utvikling. I stedet for å svare på mine spørsmål

har du uttrykt en hel masse meningsløst tull, med oppblåste ord større enn et esels bakende. Dette burde du holde for deg selv og heller bli sittende taus.»

Milarepa sa, «Jeg satt i taushet, men du ville det annerledes. Du har ikke noen glede av mine resonnementer, men de har gitt meg mye glede og har hatt stor betydning. Selv om det kan synes som om jeg har forherliget meg selv, har jeg ganske enkelt uttrykt hvordan det hele henger sammen, og dette har truffet sår i deg. Alle levende skapningers natur er bevissthet, som er Klar-Lys, tom, ubesmittet av svakhet og styrke, av den evinnelige gjentagelsen og utslokking. Dette er også det vi kaller Våkenhet, alts Grunn-natur. Vi kaller det også iboende Våken-natur. Det er kun fordi vi ikke gjenkjenner vår natur at vi opplever avgrensethet, med styrende mønstre og villfarelser, og at vi derfor viljeløst følger den evinnelige gjentagelsen. I det øyeblikk bevissthet gjenkjenner sin natur er opplevelsen visdom, klarhet og Våkenhet. Det er utslokking. Med erkjennelsen av dette sa den oppvåkne Shakyamuni:

Våken-naturen omfatter alt liv fullstendig. Alle levende skapningers Grunn-natur er Våken.

Han sa:

Levende veseners Grunn-natur er Våken,
Grunn-naturen skjules av de behov som ligger i styrende mønstre.
Med mønstrenes opphør
står Våken-naturen utildekket.

Han sa:

I erkjennelsen av bevissthets natur
fremtrer visdommen.
Gjør erkjennelsen av at oppvåkning
ikke kan søkes utenfor deg selv til levende erfaring.

Bevissthet i sin egentlighet er Klar-Lys, tom. Erkjennelsen av dette er å Våkne. For meg er erkjennelsen av bevissthets natur det som er virkelig. Dette har dere lærde ingen tillit til. Alle som er til stede vil kunne være vitner til at ditt indre er styrt av uvitenhetens demoner, men det innebærer å se hva som virkelig foregår, og det ville bli for mye for deg. Derfor skal jeg ikke gå mer inn på det.

«Dette er merkelig», sa Tarlo, «Hvis jeg skal ha tillit til din begrunnelse for at mitt indre er styrt av uvitenhetens demoner, må du legge de frem. Jeg synes nå jeg har mer for meg enn de som anser andres liv som bedrag, og forleder med magi og deprimerende kvad.»

Milarepa smilte, «Ja vel, så la meg hjelpe deg med tilliten. Hør godt på det jeg sier. En ting du verdsetter høyt er nå i en annens eie. Er ikke dette bevis på at ditt indre er styrt av uvitenhetens demoner?»

Tarlo ble mørk i ansiktet. Selv om Milarepa frarådet Rechongpa å pavise Tarlos skandale ville han ikke høre. Han gikk bort til en vakker jente i forsamlingen som ikke hadde noen beundring for Milarepa, men stor beundring for Rechongpa. Han tok et armbånd fra henne og viste frem til alle. Tarlo ble ille berørt. Han bannet stygt mot Milarepa og hans elever før han gikk sin vei. Rechongpa moret seg over dette. Etter å ha vist frem armbåndet gikk han hjem til jenta og hentet et halskjede. Med dette skjønte alle hva som hadde foregått.

«Hvis Milarepa visste om dette uten at noen har fortalt han det, må han være det han gir seg ut for å være», tenkte Lotøn, «Dette må jeg undersøke nærmere». Han tok med seg skriftene, «Jeg tror vi har debattert nok for i dag», sa han og gikk. Samme kveld fylte Lotøn

blod i tiggerbollen og melk i skallekoppen. I tillegg hang han bildene av den oppvåkne opp ned. «Hvis Milarepa vet at jeg har gjort dette er hans klarsyn og magiske evner ekte, og jeg vil anerkjenne han», tenkte han.

Dagen etter gikk Lotøn igjen for å treffe Milarepa. Utenfor traff han Rechongpa som spurte, «Lærer, har du igjen kommet for å bringe vanære over deg selv og læren, og utfolde dine vrangsyn?»

«Nei, jeg har fått tillit til mesteren og ønsker å treffe han», svarte Lotøn og var allerede på vei inn. Milarepa smilte og sa, «Lærer, du trenger ikke teste meg. Alt det dere prøver å holde skjult er åpenbart for meg. I tiggerbollen helte du essensen av de fem giftene, og det som skal være i tiggerbollen har du helt i skallekoppen. Og du trenger heller ikke snu opp ned på dine religiøse bilder, vel vitende og med mangel på respekt, for dette er å gå imot deg selv. En som lever tro mot Sannhet gjør ikke den slags. Hell veskene på sine rette steder, og vis aktelse for bildene og heng dem på plass.»

Lotøn ble redd og begynte å skjelve. En dyp tillit til Milarepa ble vekket i han. Han spurte, «Ydmykt ber jeg deg, fortell meg om den Sannhet som du har gjort til levende erfaring.»

Milarepa sa, «Det er bra at du har hengivenhet. Men for øyeblikket evner du ikke å bære den direkte erfaring som jeg har, og derfor er det meningsløst å snakke om det. Grunnen er følgende», sa Milarepa og kvad:

Jeg bøyer meg i dyp ærbødighet
for oversetteren Marpa.
Velsign oss enkle sjeler til å forstå den skjulte lære.

Du gjør deg selv viktig med *vajrayanas* synsmåte.
Du er en lærd full av foretrukkenhet,
og det er meningsløst å krangle over begreper med deg.

Vil du meditere uten å la deg avlede
er du sjanseløs med tomprat og sladder.

Vajrayana er ment å utøves i det skjulte.
Derfor er det tankeløst å vise sin disiplin på torget.

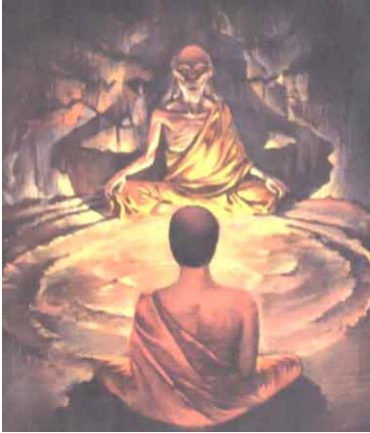
Indre utvikling skjer gjennom å bli fortrolig med Våkenhet.
Yogien som forblir i det tillærte kommer ingen vei.

Den direkte tale til hjertet kan gis den som er moden.
Hos den umodne faller det på stengrunn.

Boken – 452sider- kan skaffes på bibliotek
eller direkte fra

arneberg forlag,
Isbn 978-82-8220-096-7
<https://arnebergforlag.no/>

Mer tibetansk visdom er skrevet av en av de 'moderne innvidde' – studer bøkene til
LOBSANG RAMPA; – se <https://lobsang-rampa.net>
Lydbøker også finnes fritt nedlastbare på engelsk og noen på dansk.

Bildet under t.v.av
Rampa i senere år -
og bildet av den
tibetanske gutten
symboliserer hans
barndom/ungdom i en
annen kropp - som
den "virkelige"
Lobsang Rampa i

Tibet. Rampa var den første som beskrev fenomenet walk in - altså at en høyere utviklet bevissthet etter avtale overtar en annens fysiske kropp. Dette 30-40år før begrepet igjen ble beskrevet i kanaliserte bøker .Bildet under t.v viser Rampa i de senere år av sitt liv i vesten - mens bildet t.h. er av personen **som han overtok kroppen i fra** - etter at denne personen i lang tid hadde ønsket å ta sitt liv. Selve denne overkoplingen av "sølvstrengen" er illustrert på bildet over til høyre.

Mer om dette i flere av hans bøker- f.x **HISTORIEN OM RAMPA**:

<http://www.lobsang-rampa.net/raminnhold.html>
<http://www.lobsang-rampa.net/historienOmRampaMbid.pdf>

lydbøker av samme på
<http://www.lobsang-rampa.net/rampaAdiobooks.html>

bildet t.v over: Rampa kom som ung munk til hulen hos en gammel blind eremitt som grunnet sin ekstremt utviklede hukommelse var blitt utvalgt av en gruppe "utenomjordiske overvåkere" til å viderebringe spesielle kosmiske informasjon. Dette skjedde for ca. 100år siden. Denne eremitt levde på det som handels- karavanene gav ham i bytte mot hans velsignelser. Disse "kosmiske gartnere" som de kalte seg - fortalte ham at han langt senere (ca.1910?) ville bli oppsøkt av en ung munk, som skulle bringe denne spesielle informasjonen ut til verden - og det var Lobsang Rampa.Beskrevet i boken "eremitten"(The Hermit") Finnes online. www.lobsang-rampa.net/raminnhold.html